

Na een hersenbloeding is Thomas Lont er mede dankzij het vissen weer bovenop gekomen.

SPORTVISSER VOOR HET LEVEN

Thomas Lont terug aan het sportvisfront

Sportvissen gaat na verloop van tijd in je bloed zitten en wordt vaak een 'way of life'. De meeste sportvissers blijven vissen tot ze erbij neervallen. En als ze dan een keer neervallen, blijkt het vissen dé manier te zijn om weer op te krabbelen. Dat geldt zeker voor Thomas Lont.

TEKST MARCO KRAAL
FOTOGRAFIE THOMAS LONT EN SPORTVISSERIJ NEDERLAND

Thomas Lont is zonder twijfel een van de meest productieve hengelsportauteurs van de jaren '80 en '90 van de vorige eeuw. Zo schreef hij als mountainbikende karpervisser ruim 500 (!) artikelen voor bladen als de Vissport, Hengelsport, Sportvismagazine, Sportvisjournaal en Hét Visblad.

Thomas was een echte Amsterdamse 'karpere' die vooral met de pen struinde, onder de naam Sensor unieke karperehengels bouwde en ook een boek over het penvissen op karpere schreef. Nog altijd denk ik met plezier én trots terug aan de penvissers die ik als beginnend karpervisser van Thomas kreeg.

Met tips van zijn oude leermeester wist Marco Kraal ook zijn visje te vangen.

De jarenlange vis- en drilervaring compenseert de ietwat haperende motoriek.

de spirit om te revalideren. Deze nieuwe start is een prima aanleiding om hem eens op te zoeken in Andijk om samen achter de graskarpers aan te gaan.

KORSTEN VOORPROEVEN

Als we langs glasheldere weteringen struinen, blijkt dat Thomas het spelletje nog steeds beheerst. Met chirur-

gische precisie weet hij een gesopte broodkorst in een gaatje tussen de waterplanten te prikken. Een meter verderop hangt een bak van een graskarper loom tussen de planten. De lange pauwen – met vlak daaronder een loodje en een onderlijn van anderhalve meter – waarmee Thomas vist lijkt op een rietstengel, zodat de graskarpers niet van deze dobber schrik-

ken. De spanning is om te snijden als we de graskarper door onze polaroid brillen langzaam richting korst zien manoeuvreren. Volgens mijn vismaat wacht de graskarper totdat kleine ruisvoortjes de korst hebben voorgeproefd. We zien duidelijk hoe een tental voorns ligt te plukken en onze targetvis langzaam richting korst opschuift. Net voor het moment suprême,

FADE OUT EN COMEBACK

Thomas verhuisde naar het Noord-Hollandse Andijk – een paradijs voor penvissers – ging minder schrijven en verdween langzaam uit de publiciteit. Totdat er ineens in een advertentie op Total Fishing een complete Sensor hengeluitrusting te koop werd aangeboden. Thomas bleek in 2009 te zijn getroffen door een zware hersenbloeding, kon daardoor niet meer vissen en was gedwongen zijn hengels te verkopen. Dit trieste verhaal heeft inmiddels echter een positieve wending gekregen, want Thomas blijkt de hengels weer te hebben opgepakt. De liefde voor het vissen, mountainbiken én niet te vergeten zijn vaste vismaat Niels Wiechmann gaven hem

STRUINEND VISSEN

Struinend vissen is niet alleen leuk, maar vaak ook zeer effectief. Een simpele uitrusting bestaande uit een 1,5 tot 2,0 lbs penhengel, klein molentje met 26/00 nylon, onthaakmat alias zitkussen en een schepnet is voldoende. Als

aas pak je bijvoorbeeld een blikje maïs, een heel witbrood of kattenbrokken. Verder heb je een goede polaroidbril nodig, evenals de bereidheid om sluipend langs te waterkant op zoek te gaan naar bewegende rietstengels, modderwolven of een gracieus voorbij glijdende beer.

Bij het penvissen zijn ingewikkelde onderlijnmontages overbodig.

knalt er totaal onverwacht een snoek op een ruisvoorn. De boegwolf van een wegvluchtende graskarper klotst voor onze voeten tegen de kant aan.

HEEL RUSTIG AAN

In het glasheldere water zien we opvallend veel graskarpers. Het probleem is alleen dat al die graskarpers ons ook zien. Het is zaak ver van de waterkant te blijven, de hengel niet boven het water te houden en zeker niet te stampen. Dat is makkelijker gezegd dan gedaan: waar we het ook proberen, telkens zien we boegwolven van op hol slaande graskarpers. Daarom proberen we het in een ietwat dichtgegroeide verbreding van een poldersloot. Thomas wijst me op een piepklein gaatje in het wier. In eerste instantie zie ik niets, maar dan ontwaar ik tussen het groen een machtige grijze staart van een vis die met zijn kop van me af ligt. Met trillende knieën werp ik in. Met meer geluk dan wijsheid ploft de pauwepen tussen de waterplanten en drijft de korst het open gaatje in. Mijn gids werpt een paar korstjes tussen de planten en vervolgens spelen we 'freeze'. Ineens ontploft het water! Onverwacht fel knalt een graskarper op een van de korsten. Blijkbaar smaken ze goed, want even later is mijn korst aan de beurt. Nadat deze is verdwenen, wacht ik een seconde en sla dan aan. Een spannend gevecht van man tot vis later, land ik een perfecte graskarper en knijp ik Thomas dankbaar fijn.

SLIMMIGHEIDJE

In sommige wateren zijn de (gras) karpers zo 'uitgenast' dat ze een korstje brood gewoon negeren of er zelfs van schrikken. Zet in dat geval op een meter van de haak een elastiekje op de lijn en schuif hier een complete boterham in. Bevestig op de haak een klein korstje. De slimme graskarpers wachten tot de aanwezige ruisvoorns op de boterham gaan azen en pakken vervolgens zelf de stukjes brood die loskomen van de snee brood, inclusief het korstje met de haak erin.

PAS OP VOOR EENDEN

Drijvend vissen met brood of kattenbrokken is mogelijk een van de gaafste manieren van karpervissen. Pas echter altijd op voor eenden en meeuwen. Vis daarom nooit op plaatsen waar zich veel eenden ophouden en voer ook nooit teveel brood. Een paar korstjes zijn genoeg om de aandacht van karpers en graskarpers te trekken. Meer brood brengen betekent steevast eendjes voeren in plaats van vis vangen.

TEGEN HET KANTJE

Vlug verkassen we naar een andere plek. Dit keer een ondiepe sloot waar de graskarpers al het groen hebben weggevreten. Hier schuift Thomas het loodje naar beneden en gebruikt hij de pauwepen als een echte

dobber. Het korstje wordt na te zijn gedipt stevig uitgeknepen, zodat het langzaam zinkt. Het geheel wordt vlak tegen de beschoeiing gepresenteerd, terwijl Thomas zelf circa vijf meter uit de oever blijft. Zijn theorie is dat de karpers een vaste route vlak onder het kant-

je zwemmen en onderweg graag een korstje meepikken. In eerste instantie heb ik er een hard hoofd in, temeer omdat er onder de kant hooguit 30 centimeter water staat. Maar weer heeft mijn gids gelijk. Binnen een minuut heeft Thomas het aan de stok met een graskarper die hem letterlijk alle hoeken van de sloot laat zien. Zijn wat haperende motoriek wordt daarbij volledig gecompenseerd door een schat aan vis- en drilervaring. Na een zeer heftige, maar opvallend korte drill schep ik een beer van een graskarper en staan we elkaar als kleine kinderen op de schouders te slaan. Bijkomend van de emoties besef ik eens temeer hoe leuk het spelletje vissen is en vooral hoeveel kracht je eruit kunt putten. ◀

De liefde voor het vissen roest niet.

